ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐγώ ! Γιατί ;

— Γιατὶ ἐνῶ ἔχετε ἰδιοσυγκρασία καλοῦ νοικοκύρη χάνετε τὸν καιρό σας... ἔξω στὴ Λέσχη.

Ὁ Ἰάκωβος τὴν κύτταζε γεμᾶτος περιέργεια.

Ἡ Ἰωάννα ἦταν συγκινημένη.

Τέλος τοῦ εἶπε :

— Θὰ μ' εὑρίσκατε ἀδιάκριτη ἂν σᾶς ἔλεγα κάτι ;

— Κάθε ἄλλο, μιλῆστε μου.

— Ἡ μητέρα σας ἔχει μιὰ ἐπιθυμία, μεγάλη ἐπιθυμία, σχετικῶς μὲ σᾶς.

— Ἡ μητέρα μου !... Καὶ σᾶς παρακάλεσε νὰ μοῦ τὴν πῆτε σεῖς ;

— Ναί.

— Σᾶς ἀκούω.

— Λοιπόν... ἡ μητέρα σας θὰ ἦταν εὐτυχής... ἂν... σᾶς ἔβλεπε παντρεμμένο.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο ;

— Αὐτό.

— Λυποῦμαι πολύ, κυρία, γιατὶ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία αὐτῆ τῆς μητέρας μου.

— Δὲν μπορεῖτε ἢ δὲν θέλετε ;

— Δὲν μπορῶ.

— Ἂν σᾶς παρακαλοῦσα θὰ μοῦ ἐξηγούσατε γιατί ;

— Εὐχαρίστως. Δὲν μπορῶ καὶ συνεπῶς δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ, γιατὶ δὲν γνωρίζω καμμιὰ γυναίκα ποὺ νὰ εἶνε ἀξία μου, ποὺ νὰ μοῦ ταιριάζῃ, ποὺ νὰ συγκεντρώνη τὰ προτερήματα ποὺ πρέπει νἆχῃ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ κάμῃ εὐτυχισμένο τὸν σύζυγό της.

— Ἀ ! Θεέ μου !...

— Γιατὶ παραξενεύεστε, κυρία ;

— Εἶνε τόσο σπάνιες λοιπὸν ἡ τέλειες γυναῖκες στὸ Παρίσι, ὥστε νὰ μὴ βρίσκετε πουθενὰ τὸν τύπο ποὺ ὀνειρεύεστε ;

— Συγγνώμην, κυρία... Μὴ μὲ παρεξηγήσετε σᾶς παρακαλῶ... Ὑπάρχουν καὶ τέλειες γυναῖκες, ἰδιανικές, ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν ἕνα ἄνδρα εὐτυχισμένο. Σεῖς ἐπὶ παραδείγματι ! Ἀλλὰ σεῖς εἴσαστε παντρεμμένη. Κ' ἐξ ἄλλου...

— Ἐξ ἄλλου ;.. Τελειώστε τὴ φράσι σας. Τί θέλατε νὰ πῆτε ;

— Δὲν θὰ μὲ παρεξηγῆστε γιὰ ὅ,τι θὰ τολμήσω νὰ σᾶς πῶ ;

— Εἶνε τόσο τρομερὸ αὐτό ;

— Τρομερό... Ἴσως ναί. Εἶνε ὅμως συγχρόνως μιὰ ἀλήθεια.

— Ἀλήθεια ; Πέστε την λοιπόν.

— Δὲν θὰ θυμώσετε μαζύ μου ;

— Ὄχι.

— Λοιπόν, κυρία, ἤθελα νὰ πῶ, ὅτι καὶ σεῖς εἴσαστε ἕτοιμη νὰ *παραστρατήσετε !*

— Κύριε Ντε Λέρν !

— Συγγνώμην, κυρία... Συγχωρῆστε με... Μὴ μοῦ κακιώσετε... Σᾶς τὸ εἶπα αὐτὸ ὄχι γιὰ νὰ σᾶς προσβάλλω, ἀλλά...

— Ἀλλά ;

— Ἀλλὰ γιατὶ θέλω νὰ σᾶς προφυλάξω, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ πέσετε στὴν πλεκτάνη ποὺ σᾶς στήνουν.

— Μοῦ στήνουν πλεκτάνη ! Ποιός ;

— Οἱ φίλοι σας. Οἱ κακοὶ φίλοι σας. Γιατί, κυρία, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, διαλέγετε κακοὺς φίλους.

— Κακοὺς φίλους...Μήπως εἶσθε μεταξὺ αὐτῶν καὶ σεῖς ;

— Ἐγώ...Ὤ, ὄχι, κυρία, ὄχι. Δὲν εἶμαι κακὸς ἐγώ. Φαίνομαι μόνον κακός. Ζῶ παραλυμένα, τὸ ὁμολογῶ. Ζῶ ὅμως ἔτσι γιατὶ ἔχω ἀπογοητευθῆ ἀπ' ὅλα, γιατὶ δὲν βρῆκα τὸν τέλειο ἔρωτα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τὸν ἔρωτα τῶν ἀγγέλων...

— Τῶν ἀγγέλων ! Καὶ ὅμως, κ. Ντὲ Λέρν, βρίσκεστε πολὺ μακρυὰ τῶν ἀγγελικῶν ἐρώτων.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ σᾶς τὸ εἶπα αὐτὸ γιατί ἔχω ἀπογοητευθεῖ ἀπ' ὅλα. Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτό. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία ;

— Εἶνε ἄσεμνη ;

— Εἶνε λιγάκι σκανδαλώδης, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νὰ σκεπάσω τὶς αἰσχρότητές της.

— Ἐμπρός λοιπόν, διηγηθῆτε την.

— Εὐχαριστῶ, κυρία...Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλοσύνη σας καὶ σᾶς προλέγω ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ σᾶς ἐξηγήση πολλὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ ποὺ ζῶ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ πρώτου μου ἔρωτος. Ἤμουν τότε, κυρία, εἰκοσιενὸς ἔτους καὶ ὅμως δὲν εἶχα ἀγαπήσει ἀκόμα, δὲν εἶχα δοκιμάσει τὶ θεϊκὴς συγκινήσεις τοῦ ἔρωτος. Ἐφανταζόμουν μολαταῦτα τὶς γυναῖκες ὡς ἀγγέλους, ὡς οὐράνια χερουβείμ, ἐφανταζόμοιν τὸν ἔρωτα σὰν κάτι ὑψηλό, θεῖο, ἐπουράνιο !...Εἶχα μέσα στὴν καρδιά μου ἀληθινοὺς θησαυροὺς ἀφοσιώσεως, πάθους, σεβασμοῦ. Καὶ δὲν περίμενα παρὰ τὴν μοιραία γυναίκα, τὴν ἰδανικὴ γυναίκα, γιὰ νὰ καταθέσω μπρὸς στὰ πόδια της ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς. Τὴν ὀνειροπολοῦσα καιρὸ καὶ καιρό. Κ' ἐπὶ τέλους τὴν βρῆκα. Τὴν βρῆκα καὶ τὴν ἀγάπησα ὅπως αὐτὴ ἤθελε ν' ἀγαπηθῆ. Τὴν ἀγάπησα τρελλά, παράφορα. Ἀνῆκε στὴν ἀριστοκρατία. Τὴν εἶχαν κακοπαντρέψει καὶ ἦταν δυστυχισμένη. Τὴν πρωτόειδα σ' ἕνα κέντρο. Κι' ἀπὸ τότε, τ' ἀπογεύματα ὅταν ἔπερναν, μὲ τὸν ἄνδρα της ἔξω τὸ τσάϊ τους, φρόντιζα νὰ βρίσκουμαι πάντα στὸ πλαγινό τους τραπέζι. Τὴν ἔβλεπα σὰν Παναγία. Τὴν ἐλάτρευα σὰν ἁγία ! Φαινόταν τόσο λυπημένη, τόσο δυστυχισμένη. τόσο ἀπογοητευμένη ! Ἡ σεμνότης της ἦταν ἀφάνταστη. Μόλις κατώρθωνα νὰ τὴν βλέπω λίγα λεπτά, σὲ πολὺ ἀραιὰ διαστήματα, γιατὶ ὁ σύζυγός της ἦταν ζηλιάρης καὶ δὲν τὴν ἄφηνε σχεδὸν ποτὶ μόνη της. Γνωριζόμαστε ἀρκετὸν καιρό, ἀγαπιόμαστε ἀρκετὸν καιρό, κι' ὅμως δὲν εἶχα ἐγγίσει κἂν ἐπάνω της. Θὰ μπορούσαμε βέβαια νὰ βλεπόμαστε ἔξω, μέσα σὲ κανένα ἀγοραῖο ἀμάξι, στὸ σπίτι κανενὸς φίλου, μὰ δὲν τὸ θέλαμε γιατὶ τὸ βρίσκαμε χυδαῖο. Μῆνες ἐπέρασαν ἔτσι.Καὶ διαρκῶς τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο. Τὴν ἐλάτρευα !...Ἔφτασε ἐπὶ τέλους ὁ Ὀκτώβρης κι' ὁ ἄνδρας της ἔφυγε ἔξαφνα γιὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες. Βρισκόμαστε στὴν ἐξοχὴ καὶ πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε κάποια ἐργασία του. Τότε τὴν παρεκάλεσα νὰ μὲ δεχτῆ τὴν νύχτα στὸ σπίτι της. Αὐτὴ δὲν ἤθελε. Γονάτισα μπρός της, τὴ ἱκέτευσα, τὴν ἐξόρκισα στὴν ἀγάπη μας νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆ κ' ἐπὶ τέλους δέχτηκε ἀφοῦ μοῦ πῆρε τὴν ὑπόσχεση πὼς θἆμαι φρόνιμος κατὰ τὴν συνάντησί μας αὐτή. Ναί, ἐδέχτηκε καί...

— Συγγνώμην, εἶπε ἔξαφνα ἡ Ἰωάννα, διακόπτοντας τὸν Ἰάκωβο, δὲν νομίζετε πὼς πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω ;

— Ὤ, ὄχι, ὄχι, κυρία, μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν θὰ σᾶς πῶ χυδαῖα πράγματα, δὲν θὰ ὑπερβῶ τὰ ὅρια τῆς σεμνότητος, μπορεῖτε νὰ μ' ἀκούσετε ὡς τὸ τέλος...

— Τὴν νύχτα μπῆκα στὸν κῆπο κι' ἀπὸ κεῖ ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό της ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Τὸ δωμάτιό της βρίσκοταν στὸ ἰσόγειο τῆς ἐπαύλεως, στὴν ὁποία κατοικοῦσε. Γιασεμιὰ κι' ἄλλες περιπλοκάδες ἦσαν γατζωμένες γύρω ἀπὸ αὐτὸ καὶ σκόρπιζαν μεθυστικὴ εὐωδιά. Καὶ τότε μόλις βρέθηκα ἐμπρός της, δὲν ξέρω τὶ συνέβη, δὲν ξέρω ἂν μ' ἐμέθυσε ἡ εὐωδιὰ τῶν λουλουδιῶν, δὲν ξέρω ἂν μ' ἔκαμε νὰ παραφερθῶ τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν, κ' ἡ ὑπέροχη ὡμορφιά τῆς γυναίκας αὐτῆς...Δὲν ξέρω τίποτε, δὲν μπορῶ, καὶ σήμερα ἀκόμη, νὰ ἐξηγήσω τὶ μοῦ συνέβη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς δὲν κράτησα τὴν ὑπόσχεσι ποῦδωσα. Δὲν φάνηκα καθόλου φρόνιμος. Παραφέρθηκα, μέθυσα, ζαλίστηκα, τὸ αἷμα μου ἔβραζε, ἤμουν τόσο νέος !.. Ἄρπαξα τὴν ἀγαπημένη μου στὴν ἀγκαλιά μου, κόλλησα τὰ χείλη μου στὰ χείλη της, τῆς ζήτησα νά γίνη δική μου. Αὐτὴ ἀντιστέκοταν, μοῦ θύμιζε τὴν ὑπόσχεσί μου, μὲ παρακαλοῦσε, μὲ ἱκέτευε νὰ μὴ μολύνω τὸν ἀγνὸ ἔρωτά μας. Μὰ δὲν ἄκουγα τίποτα. Ἤμουν ἀσυγκράτητος, ἐμαινόμουν. Τότε συνέβη μιὰ θλιβερὴ σκηνή ποὺ θὰ τὴν θυμᾶμαι καὶ θὰ κοκκινίζω ἀπὸ ντροπή, ὡς ποὺ νὰ πεθάνω. Ἡ γυναῖκα τὴν ὁποία ἐλάτρευα γονάτισε μπροστά μου, σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά, σὲ στάσι προσευχῆς κι' ἄρχισε νὰ μὲ παρακαλάη μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ τρεμάμενη φωνή,, νά φανῶ τίμιος ἄνθρωπος, νὰ σεβασθῶ τὴν τιμή της...

— Ἂν συμβῆ αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, μοῦ εἶπε, θ' αὐτοκτονήσω κατόπιν, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀτιμία...ἀγάπα με ὅπως σ' ἀγαπῶ ἀγνά, τίμια...

— Τὰ λόγια της, ἡ στάσις της, τὰ κλάμματά της μ' ἔφεραν στὸν ἑαυτό μου. Συνῆρθα ἀμέσως, τὴν σήκωσα ἀπάνω, τὴν ἔσφιξα κοντά μου καὶ τῆς ζήτησα συγγνώμην γιὰ τὴ παραφορά μου. Ἄρχισε τότε νὰ μ' εὐχαριστῆ θερμά, νὰ φιλῆ τὰ χέρια μου μ' εὐγνωμοσύνη, νὰ κλαίη ἀπὸ συγκίνησι...Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ τοιμάστηκα νὰ φύγω. Τὴν φίλησα, πήδησα ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κατέβηκα στὸν κῆπο. Δὲν εἶχα κάμει τρία - τέσσερα βήματα κ' ἐστάθηκα. Γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν εἶδα νὰ στέκη στὸ παράθυρο, πανωραία, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Τῆς ἔστειλα τότε ἕνα χειροφίλημα ψιθυρίζοντας :

— Καληνύχτα !.. .αὔριο πάλι...

Ἔξαφνα...ἔξαφνα πρόσεξα πὼς ἡ μορφή της ἦταν ἀλλαγμένη ἀπὸ ὀργή. Τὰ μάτια της ἄστραφταν. Εἶχε σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στῆθος της καὶ μὲ κύτταζε μὲ περιφρόνησι !

— Καλὴ νύχτα ! ξαναψιθύρισα ἐντελῶς μηχανικά.

Τότε αὐτὴ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους ἀδιάφορα, ἔσκυψε καὶ μοῦπε τ' ἀξέχαστα, τὰ φρικτὰ αὐτὰ λόγια :

(Ἀκολουθεῖ)

Τ' ἀπογεύματα ὅταν ἔπερναν ἔξω τὸ τσάϊ τους...